

Botos Katalin:

Ahol a gyermek mások számára is fontos lesz, ott kezdődik a társadalom gyógyulása

Németh Tamás cikke az egyik legfontosabb mozzanatra hívta fel a figyelmet. A közösség szerepére... Ahol a gyermek mások számára is fontos lesz, ott kezdődik a társadalom gyógyulása. Amíg a gyerek – ha egyáltalán van –, csak egy szülő "játékszere", babája, akivel azt és csak azt csinál, amit jónak lát, s amihez senkinek semmi köze, addig fennáll annak a veszélye, hogy esetleg megunja a játékot. Vagy terhes lesz számára, s akár meg is válik tőle.

Hány tapasztalat van az életben arról, hogy egyes férfiak – de nem csak ők –, saját *önmegvalósítási vágyuk* érdekében otthagyják a családot. Elhagyják gyermekeiket, fel se fogva, egyáltalán át sem érezve, milyen lelki károkat okoznak. Esetleg több gyermeknek is. is... Vagy, ennek ellenkezőjeként: ha az asszony csak egy gyermeket vállal, az apa gyakran beletörődik ebbe, mondván, de annak az egynek mindent megad. "Nem telik többre." Csak azt nem adják meg az ilyen szülők gyermeküknek, hogy a testvér örömét érezhesse... A gyerek mindkét esetben mintegy **valaki tulajdona**. Akit megtart, vagy eldob. Örömét találja abban pl., hogy az egy szem gyereke sikeres lesz, büszkén mutogatja: lám, **az én gyerekem!!** De sokszor lesz az ilyen gyermekből magányos felnőtt... Vagy, ha más esetben, eldobta magáról az egyik szülő a nagy család gondját, a legkevésbé se izgatja, milyen fájdalmat okoz ezzel gyermekeinek. Akik természetesen megérik, hogy **nem kellett**. Szüleik egyikének ők nem kellett. Nem számítottak tehát... Vagy ha mégis kellett, akkor csak azért, hogy ne kelljen értük gyerektartást fizetni. Hányódnak az ilyen elvált szülők gyermekei két család között. Mint ide-oda helyezhető **tárgyak**.

És mindezt a társadalom jogosnak tartja. Jogszerűnek... ez a modern élet, *az egyén szabadsága*...

Eldologiasodott kapcsolatok, eldologiasodott gyermekek. Eldologiasodott emberek.

Igen: milyen fontos az, ha közösségeket látunk! Egybecsengő szíveket, akik szívesen foglalkoznak a kis emberekkel –, igen, *emberekkel*, kisgyermek életszakaszukban! – s vigyáznak szívesen, *akár a máséra is!* A közösség – megtartó erő. Nagyszerűek a felhozott példák. Bizonyító erejük, hogy nemcsak a pénz – sőt, nem is elsősorban az – a fontos a demográfiai probléma megoldásában. Természetesen a pénz kell. De adott esetben az a közösségi ráfordítás is pénz, amivel a helyi önkormányzatok a gyermekbarát közösségeket biztonságos játszóterekkel segítik. (Amerikába kivándorolt tanítványom jött haza, gyerekeivel. Nagy fiának menyasszonya meglepődve tapasztalta, hogy nálunk még vannak játszóterek, ahová nyugodtan le lehet engedni a gyerekeket. Az ő környezetükön, az USA-ban, ez már elképzelhetetlen ...)

Tegyünk valamit a gyermekbarát közösségekért! Ne kis erőszakos, minden áron önmegvalósító, állandóan hangoskodó, önző gyermekek kohorszait neveljük fel, akikre nem engedünk másnak rászólni se, mert *mi köze az ÉN gyerekemhez...* S aki aztán törtető, individualista felnőtté válik, s majd csodálkozik a világban, hogy nem minden ő körülötte

forog... De hát sok egyke hogyan is tanulna alkalmazkodást, hiszen azt a családban kellene kezdeni... Nem lesz – nagy valószínűséggel – boldog ember. "Ja", hogy nem is ez számít? Csak az, hogy *én boldog legyek* a gyerekemmel, ha akarok? S hogy belőle mi lesz, az nem érdekes? Pontosabban: nem gondolok bele... Vagy úgy vélem, jól cselekszem?

Még azt is elhiszem, hogy az ilyen szülők is úgy gondolják, hogy ők bizony jót akarnak gyerekeiknek.

Csak hát a költő szavával: "Jót s jól, ebben áll a nagy titok"...

Van azonban még remény. Tegyük érte valamit! Már az is segít, hogy a társadalom lelkiismeretét ébren tartjuk, s a jó példákat mutatjuk. Ez lenne a média dolga, valóban...

Csongrád, 2024 szeptember